

täitis seda tule peal seisvast potist weega. Siis läks tema ühe wana kommodi juure ja otsis tüli aega, kunni ühe kolletanud lõuendi tüli leidis, mida lahti löi, tunnistates wasta pääwa pidas ja wiimaks wasta tuld üle tooli leeni lantast.

Kõiki seda tegi tema ilma nähatwa kiiruseta ja aeguti libises nagu üks lurb mälestus üle tema udu. Müüd astus tema woodi ääre, wõitis lapse kottetest wälja ja kandis tünnikule, wett hooltsast proowides, enne kui last sisse pani. Saun näitas väga lapse meele järel olemat. Tema supeldas sooja wee sees ümber, ja kui naene teda mõne minuti pärast wälja wõttis, kiilatas tema rõõmuga ja kallitas oma weike jalgega nii wägewast, et raske oli teda finni pidada.

Mees oli kummargile oma töö peal, ei näitanud ühegi tähega, et tema kõigist sellest osa wõttis. Kui aga laps nii rõõmsast kiilatas, siis pööras tema ennast järsku tule-aseme poole. Mitte üht sõna ei saanud räägitud, abielu-rahwas oli pitkal nukruse-aéal ära unustanud, oma tundmusi tähendama. Laps oli ainus loom, kes oma tundmusi tähendas, tema kiilatas ja lobises puhkama, kunni naene teda jälle woodisse pani ja temale juua andis; siis wakis tema aega mööda, sirutas ennast wälja ja pani wiimaks uinudes silmad finni.

Pärast lõunat läks sadulsepp Politseisse, oma külalist üles andma. Tagasi tulles ütles tema:

„Ta võib niisugaks seia jääda, kui Politseisteiset aset leiab.“

Mund ei ühtigi. Aga naene sai temast aru. Nii palju oli tema oma mehe näust lugema õppinud, et teadis: Lapsule oli ka tema südamas aset leidnud ja ei saanud mitte uulitsale tagasi wiidud.

Sedawiisi jäi laps sena. Wast üks nädal hiljemini tuli kohtu-teener, küsis mõnda ja läks jälle oma teed, kui enne pitka protokolli üles oli wõtnud. Ja siis, mitme nädali pärast, sai sadulsepp Grobe'le üks kiri toodud, millas teda Wöörmiündri-kohtu ette kutsuti, määratud aeal pidada tema tulema, muldu saada tema kulu peale teine aeg määratud.

„Seda head sest saab!“ siunas sadulsepp. „Esiteks piab oma aega jooksmisega wiitma, selle pärast seal — —!“

Tema tähendas lapse peale ja pistis kirja urisetes tasku. Aga määratud pääwal oli tema aegsast seal ja lastis ennast ka, kui ka wihasi nagu tehes, selle lapse wöörmiündriks kinnitada, „kes oma nime poolest tundmata, umbes üks aasta wana, temast, wöörmiündrist, sellel ja sellel pääwal üles wõetud, kui abita uulitsal maas oli ja kunni